

Mrs. G. Prentiss:

Paa Himmelvejen.

Dverjat af Ellen.

(Sluttet.)

Spad mig selv angaar, saa er jeg bange for, at hvis jeg havde vidst forud, hvad jeg skulde lære gennem disse langvarige Videlser, vilde jeg have gaaet tilbage derfor i Nærfel og saaledes have forspildt alle de dyrebare Aar, Gud vilde give mig. Som det er nu, har han ført mig frem Stridt for Stridt og bevaaret alle mine Børn paa sin egen Maade, og jeg kan ikke taale, at noget eneste Menneske skal synes, at denne Maade ikke har været den fuldkomne. Jeg elsker og tilbeder hans Vej just saaledes, som de er.

Spændingen har været noget af det sværeste for mig. I samme Øjeblik som jeg havde løst min Gaand fra min fære Ernt, i samme Øjeblik som jeg havde sluppet det næsten vandvittige Tag i mine Børn, i samme Øjeblik som Himlen aabnedes over mig, og jeg troede, at min Vandring var til Ende, min Træthed overtaet for bestandig, i samme Nu forsvandt alle de angstende Tegn, og Livet faldte mig tilbage fra selve Dørtærskelen til Himlen. Saaledes er jeg bleven udmønt for alt mit eget Kar efter Kar, indtil jeg har lært, at kun den er i Sandhed lykkelig, som intet mere selv vil vælge, men ligger viljeløs i Guds Haand.

Ikke en Gang nu vil vi kunne forudsige Sygdommens Udgang. Vi lever en Dag ad Gangen uden at vide, hvorledes det skal blive i Morgen. Men enten jeg lever eller dør, er min Lykke sikret og mine færes med, tror jeg. Det rette Vilde af vort Hjem er:

Et Sogeværelse fuldt af alle de Videlser, som udelægger Legemet, men ikke kan røre Sjælen. En udtæret, henrivende Moder, som plejes af en kærlig, selopofrende Hustru og ugenyttige, fromme Børn. Noget af Guds Fred, om ikke fuldt og helt, lyser i alle Ansigter og høres i alle Stemmer. Det er et Hjem, som er et Vilde og en Afsligning af det evige, fuldkomne Hjem.

Vor fære Selene er skænket os til Gæst i denne Trængselstid. Man kan ikke undre sig over, at vort Hjem kunde vække i hende Rønglen efter selv at eje et Hjem og et Hjerte og sine egne Børn. Hun har sagt, at det var svært for hende at opvære med sig selv, at hun aldrig skulde kende disse Glæder. Men hun modtog med Tak sin Lod. Paa anden Maade ved jeg ikke at skildre hendes Selbengivelse først til Herren og derefter til os. Og hun modtog hendes Døjer og gav hende alt Guds væsenets Byrde og Ansvar uden de opfyldte Glæder, som holder Hustruen og Moderen oppe. Hun har været alt for vore Børn, og Gud har været alt for hende. Og hun er lykkelig i hans Tjeneste og ved vor Kærlighed.

— Den 13. Juni. — Det tog mig næsten fjorten Dage med Mellemrum og efter som mine Kræfter tillod mig at nedskrive ovenstående. Erntet har fanyttiget i, at jeg iudførte denne Bog, hvoraf der kun er saa faa Maade tilbage. Han har ogsaa tilladt mig at tage imod en fære, gammel Ven, Dr. Eaton, som er kommen hertil den lange Vej fra min Tødsby for at se til mig, og som var vor Gæst, saa langt tilbage, som jeg kan huske. Han er nu i en fremrøkket Alder, men kraftig og med Sundhedens Nødme paa sine Kinder. Men han siger, at han ventner med Rønglen paa at faa Hjemlov. Om dette Hjem talte vi saa fænt sammen, og det gjorde mit Hjerte godt. Han fik mig derpaa til at fortælle om min lange Sygdom og de mange Mars Svagelighed og nogle af de Sorger, jeg havde maattet kæmpe mig igennem.

„Nu kan jeg fortælle dig disse ælskelige Børn.“ sagde han da.

„Tror De virkelig,“ spurgte jeg, „at det kan være godt for mine Børn at have haft saadan en fyg og fvaagelig Moder.“

„Ja, det tror jeg virkelig. En prøvet Moder — vel optugtede Børn.“

Denne trosterige Tanke er en af de fædte Draaber i det Lyffens Væger, som allerede var fuldt.

— Den 20. Juni. — Atter er det Søndag, og alle er i Kirke undtagen min egen Ana, som trofast vaager over sin Moder. Disse Søndage, da de skiftevis har været alene hjemme med mig, har været velvillighedsrige baade for dem og for mig. Dette er tilbørlig nogen Erstatning for, hvad de fæner hos mig af Selbred og Kraft. Jeg fender hver enkelt Sjæls Tilstand, saa vidt som den kan fendes, og jeg har af Grund til at tro, at alle mine Børn elsker min Frelser og søger at leve for ham. Jeg har omfider lært ikke at foragte de fmaa Ting, at tale for den fvaagelige Blomst og at være beredt paa at finde Fejl hos dem, jeg elsker.

Una er en yndig, stille ung Pige paa atten Aar, og hvad mere kan jeg sige om hendes Brodres Kærlighed til hende end, at de driller hende aldrig. Det er længe siden, hun opførte at fspørge, hvorfor hun skulde være fvaag af Selbred, naar saa mange andre i hendes Alder er fulde af naturlig Livskraft. Hun staar paa sin Plads, hvor Herren har stillet hende, gør, hvad hun kan, og lider, hvad hun skal lide, med en Sengivelse, som gør hende ælskelig i mine Øjne, og det er jeg vis paa, bringer hende i inderligt Samfund med Herren.

— Den 27. Juni. — I Dag var det Raymonds Tur til at blive hos mig. Han aabnede da sit Hjerte for mig mere frimodig end nogen Sunde før.

„Moder,“ begyndte han, „hvis Fader giver mig Lov dertil, har jeg beftemt, hvis jeg en Gang kan blive god nok dertil, at ville gaa ud som Missionær.“

„Og Moders Samtykke behøver du ikke at bede om,“ sagde jeg fspøgende.

„Nej,“ fvaerede han og greb det, der endnu er

tilbage af min Gaand, „jeg vidste, at du vil ikke sige et Ord derimod. Kan du ikke huske, at du en Gang, da jeg var en lille Dreng, sagde til mig, at jeg gerne maatte drage ud.“

„Og kan du ikke huske,“ sagde jeg, „at du grad af Glæde og derefter end yderligere lettede dit Hjerte ved at gaa paa Hænderne med Venene i Vejret.“

Vi lo begge hjertelig ved denne Erindring, derpaa sagde jeg:

„Min fære Dreng, fender du din Faders Planer med dig?“

„Ja, jeg ved, at han gerne vil, at jeg skal funder hans Videnskab og indtage hans Plads her hjemme.“

„Og det er en meget vigtig Plads.“

Han saa modfalden ud, som om han troede, at jeg ikke af hele mit Hjerte gif ind paa hans Sniffer. „Fære Raymond,“ vedblev jeg, „jeg har givet dig til Gud, længe før du selv gav dig til ham. Derfor kan fader dig dertil. Aldrig har jeg en eneste Gang Rønde, vil jeg velsigne hans Naam. Enten jeg skal opleve at se dig som en voksen Mand eller ej, haaber jeg, at du vil arbejde i hans Bingsgaard, hvor som helst han kalder mig dertil. Aldrig har jeg en eneste Gang bedt om noget andet for dig, end at du maatte bruges af ham.“

Hans Øjne fydtes med Taarer, han fystede mig og gif hen til Vinduet for at geminde sin Føtning. Min fæfæls fære, færlige og ælskelige Dreng! Han har alle sin Moders Kampe og Frelser at komme igennem, men hvad gør det, naar de kun kan bringe ham den samme Fred?

— Den 30. Juni. — Alle undrer sig over at se mig tage fat paa min faa længe luftede Dagbog og tage imod gamle, fære Venner, som jeg til en vis Grad har været fflitt fra. Vi kan ikke forstaa Meningen med denne pludselige Tilbage i Kræfter.

Jeg har intet Nyske om selv at vælge. Men jeg har naaet den fædte Side af min Dagbog, og enten jeg lever eller dør, kommer jeg ikke mere til at fskrive i denne Bog.

Den indeslutter Fortællingen om et Liv med megen Barnoglighed og megen Synd, saa jeg rødmer af Skamfuldhed ved at fortælle derom; men jeg behøver ikke mere at lette mit Hjerte ved at fse Medfølelse i dens Blade, heller ikke tror jeg, at det vil være godt for mig saaledes som før at underfse alt. Jeg har gjort dybe Erfaringer baade i Sorg og Glæde, jeg har set Livets Tomhed og Fattigdom, men ogsaa dets Fænsked og Rigdom.

Spad jeg nu har at sige, vil jeg sige til Jesus. Den Tid og Kraft, jeg før har anvendt til at fskrive heri, vil jeg nu bruge til at bede for alle Mennesker, for alle lidende, for alle vidfærende og for alle dem, jeg elsker. Og deres Naam er Regio, thi jeg elsker alle.

Ja, jeg elsker alle! Endelig har jeg naaet denne Glædens Krone.

Kristus lever i mig, han er min; jeg ved det ligesaa fuldt bevidst, som at min Mand og mine Børn er mine. Hans Mand gennemstrømmer mig med rolig Fred, som en Flod med grønne, blomsterfmykkede Bredder. Hvis jeg dør, vil det være at forlade et træ og udtæret Legeme og en fgnedsfmittet Sjæl for glad at gaa ind til at være med Herren, hvor ingen Synd og Træthed mere skal naa mig. Hvis jeg lever, vil jeg finde meget velsignet Arbejde for ham. Derfor enten jeg lever, eller jeg dør, er jeg fserrens.

Men, hvor inderlig sniffer jeg ikke, at jeg, enten jeg skal blive her eller vandre herfra, kan bringe andre den samme Glæde, som nu er min. I mange Aar har jeg været rig i Troen, rig i en uroffelig Forvisning om, at min Gud og Frelser ælskede mig. Men der mangede noget; altid manglede jeg efter en fskult Lykke, som jeg fænnede selv midt i mine helligste Glæder. Det var den personlige Kærlighed til Kristus, som min fære Moder saa ofte talte om, og som hun bad mig om at fse paa mine Aar.

Derfor jeg den Gang havde vidst, hvad jeg nu har erfaret, hvad denne vunderlige Stat kan være for en Menneskesjæl, vilde jeg have solgt alt, hvad jeg ejede, for at fse den Ager, hoort den var fskult. Men først da Savnet af jordfste Glæder og Sygdommen, som tog Glansen fra dem alle, henviste mig alene til Bøn og Studiet af Guds Ord, begyndte jeg at trænge ind i den Hemmelighed, som læres under Korset. Og ligesaa underfuld som enfoldig er denne Hemmelighed. At ælske Herren og at vide, at jeg elsker ham. Det er det Gæle.

Hvor vilde ikke hele mit Liv have været anderledes, dersom jeg havde kendt dette, da jeg gif ind til Vægtstøffets helligs, som oftest hjemlige Bligter. Min Mand's fmaa Fejl, som jeg vaandede mig under, vilde ikke have pint mig; jeg vilde have blift Martha og hendes Fader velkommen i mit Hjem og gjort dem lyffelige ved at være der; jeg vilde ikke have haft Stridigheder med mine Tjenestefolk og ikke have været utaalmodig over for mine Børn.

Hun saa fort har jeg lovet dette lykkelige Liv. Skal jeg leve det længere, skal det med Guds Hjælp blive et Liv i Kærlighed. Ikke den Kærlighed, som næsjes med et tilbede og betragte sin Genstand; men den Kærlighed, som jævner Bejen og bringer Glæde og Bederkvælgelse ind i andres Liv.

D. Gavers Gave, Troens Naade Min Herre Gud, hvor kan det fse, At denne Kærligheds Gæde Jeg i mit Hjertedyb skal fse.

Hvor mangen kunde let du finde Mer værdig, mere ren end jeg Til denne rige Fred at vinde.

— Mer flittet til at ælske dig? —

Du Raadens Fyde, tør jeg byde Dig den værdigste til Hjem? Vil færligheds Glands da bryde Gennem alle Snygger frem?

Du, Livens Lykke, som er givet I Kroens dyrebare Stat, Menodiet du var i Livet — Spad er du da i Dødens Nat?

Florence L. Barclay:

Rosenfransen.

Autoriseret Oversættelse af R. P. Madson.

I. Hertuginden.

En Sommerdags lydlose Stillehed hvilede over Parken og Haven i Overdene. Det var brændende Solfin, men Skyggerne begyndte at blive længere og længere. Den, der længtes efter Kælighed, kunde ty ind under det magtige Cedertæ, der stod paa Plænen.

Det gamle Hus, med sine rummelige, fornemme Værelser, var opført af Grundmur, solidt men tungt og flobet. De grimme Mure var fskulte af Magnoliatærer og Efeu, der Kar efter Kar var flattet hen over Facaden og havde dækket den med en Naade af dejligt Grønt og et Væld af hvide og røde Blomfter.

En Terrasse løb hen langs Huset i hele dets Længde, begrænset paa den ene Side af et stort Drivhus og paa den anden af en Voliere med alle Slags Fugle. Brede Stentrapper førte med regelmæssige Mellemrum fra Terrassen ned til Plænen. Rogle oberfor laa den udbrakte Park, hvor Dørene fprang omkring, og dog ved kunde man skimte Naen som en smal Sølvsftride, der i dejlige Slynninger fnoede sig hen over Engen mellem Smørblomster og Gaasfærter.

Solffiben vilde 4.

Fuglene havde taget sig et Hvil. Ikke en Lyd høretes oppe imellem Bladene, ikke en Trille, ikke et eneste lille Bip. Stilleheden fynes næsten trykkende. Kun et eneste Sted i Landskabet saas en Plet af ftraalende Farber. Det var en stor farlagensråd Macao — en Art Papageje — der sad og sov paa sin Pind under Cedertæet.

Endelig høretes Lyden af en Dør, der luftedes op. En pudsig, gammel Stikkelse kom ud paa Terrassen, gif ned ad en af Trapperne og forsvandt i Rosenhaven.

Hertuginde af Melburn var ude at plukke Rofer.

Hun havde en gammel dags Straaht paa, en faaldt „Raddabat“, der var bundet med forte Baaend under den tykke Dobbeltbage. Hun var iført en graa Væredsbukse, en meget kort Neberdel og Alpeftrøveler af den Slags, man bruger i Engadin, faant gamle, flidte Sandfler.

En Svøgefugl har engang bemærket, at hvis man modte Hendes Naade, naar hun havde været ude at fodre sine Fugle, og man var gammild stemt, saa vilde man være tilbøjelig til at byde hende en Alnisje. Men i næste Øjeblik, naar hun havde opdaget ens Sænsigt og saa paa en med sit skarpe Blik, vilde man ikke være mange Tre værd. Det eneste tænkelige Udfald af denne Gavnildhed vilde være, at man tiltægtgjort faant sammen for hendes Fødder og lod hendes hertugelige Alpeftrøveler træde paa en. Og dette vilde hun gøre med Gratie, hvorefter hun med stor Overberenshed vilde høre paa de Undfkyldninger, man fremstammede, og — beholde Stillingen for at vise den frem, naar hun senere fortalte Historien.

Hertuginde levede ensomt. Hun fætte ikke Pris paa nogen intim Omgang med sin Familie eller paa alle de Emil og Smigrerier, som ffulde fobes. Hendes blege Datter, hvem hun fystematisk havde tilfædsat, havde gifet sig, og hendes fsmulke Søn, som hun havde tilbedt og forbermet, var død tidlig. Rogle saa Kar efter døde ogsaa Sir Thomas, den femte Hertug af Melburn. Hans Død kom pludselig og — som Hertuginde ofte bemærkede — paa en for ham meget passende Naade, nemlig paa hans 62aarige Fødselsdag og medens han var paa Jagt, flædt i en pragtig Dragt, med farlagensråd Trøje, Svøffellind's Venflæder og højt Hat. Den vilde netop med Magt drive sin Ridehest ind over et højt Regn, da den pludselig fstelede, og Sir Thomas, Hertugen af Melburn, fstyrtede paa Hovedet til Jorden og talte aldrig mere.

Denne pludselige Afslutning af Hertugens vilde og fstøvende Liv medførte en fuldstændig Forandring af Hertuginde's Levevis. Sidst havde hun maattet finde sig i, at Hjemmet stadig var fuldt af hendes Mand's Svirebrødre, medens hun kun kunde indbyde dem af sine egne Venner, der vilde Væstet med Sir Thomas, og som af Sænsigt til hende og for at nyde Opholder paa det fære Overdene fandt sig i at være sammen med ham.

Disse Sælfæder var hende selvfølkelig ikke til nogen Glæde. Thi om hun end kunde synes at være en fuldstændig ufleben Diamant, fstrømmede dog det ædelste Blod i hendes Arter, og havde hun end i sin Opdræden oberfor andre noget af dette afsejende og henfynsløse, som findes hos visse gamle Damer af Stand, saa var hun dog en virkelig Dame, en Kvinde, som man kunde være vis paa vilde handle ret i afgørende Øjeblikke. Da den sidste Hertug efter et uroligt Liv var baaret ned i Familiebegravelsen og fædt til Svile hos sine Fædre — „saa ufæddanligt for ham, fæfæls Fyr,“ som Hertuginde bemærkede — saa begyndte Hendes Naade at fpekulere paa, hvorledes hun kunde virkeliggøre sine fskønne Livsidealer, hvortil Overdene frembød saa mange Muligheder.

Det første, hun gjorde, var at anlægge et Gartneri og anstafte sig alle Slags mærkelige Fugle og Dyr, paa hvem hun øfledte al den Kærlighed og Omhed, som hun i mange Aar aldrig havde funnet lægge for Dagen oberfor noget menneskeligt Væsen.

Dog — hendes medfædte gæstfrie Sind, hendes humorfæstige Sans for andre Menneskers Svagheder og en fær Lyft til at vise sine egne til Etue, førte efterhaanden til, at der paa Overdene blev holdt det ene Sælfæder efter det andet. Hendes Hjem blev snart kendt som et Sted, hvor man utvungent kunde fornøje sig paa enhver Naade. Der var man altid vis paa at træffe de Mennesker, man helst vilde være sammen med. Der

fandt man Værlighed til at nyde den Underholdning, der interesserede en mest. Der fandt man altid et veldækket Bord og et hyggeligt Gæsteværelse. Der kunde man tilbringe herlige Dage, enten det var Sommer eller Vinter. Aldrig var der trist, aldrig kedeligt. Man kunde komme og gaa efter Væhag, og altid kunde man være sikker paa at møde en eller anden Overtraffelse, noget pikant, noget, der passede til enhver Marstid og enhver Smag, uden at nogen anede, hvad Hertuginde kunde finde paa næste Gang.

Sine Sælfæder delte hun i tre forskellige Slags — „lyffige Sælfæder“, „fæfælske Sælfæder“ og „fine Sælfæder“.

Et af de fædte blev netop holdt den omtalte Juni-dag, da Hertuginde efter en ufæddanlig lang Mid-dagsfavn begav sig ned i Haven for at plukke Rofer.

Idet hun gif igennem en lille Jernlaage, der førte ind til Rosenhaven, aabnede Tommy, den røde Macao, det ene Øje og saa efter hende. Da hun var kommet igennem Laagen og forsvandt bag Træerne, fædte Papagejer et Kys efter hende og fætte sig saa igen til at fove.

Iblandt alle hendes Yndlinge var Tommy fævortit. Det var det eneste Væsen, hun neblod sig til virkelig at holde af. Efter Hertugens Død var det hende et stort Savn, at Slottet aldrig mere genfød af hans fævære, ofte temmelig kraftige Sprog. Naar Mænd talte til hende, var det altid i disse fæbne, underdanige Vædninger, som var hendes Natur imod. Kunde hendes Kammerfæner have ladet sig friste til at give et fæskart Svar eller Sognepræfien ladet sig henrive til en grovfornt Bemærkning, vilde det ligefrem have fnydet hende. Men hvordan det nu end var, saa fætte Hertuginde sig ikke rigtig tilpas. Der var noget, hun fænnede, indtil hun en fskønne Dag læste en Fuglehandlers Abertisfement om en Papageje, der fænnede saa fortrinlig, at den kunde fse over 500 Ord.

Hun tog øjeblikkelig ind til Fuglehandleren, hørte Papagejen fse nogle Ord, fæbte den paa Stedet og tog den med hjem til Overdene.

Den første Aften sad den i sit Bur uden at vilde fse et eneste af alle sine 500 Ord, fænt Hertuginde tilbragte hele Aftenen hos den og tog Plads alle mulige Steder. Hun fætte sig nær ved den og langt fra den — henne i en Krog eller omme bag en Skærm. Hun vædte Nyggen til den eller sad og saa paa den. Men Tommy var ufænskelig. Den fænnede blot med Tun-gen, hver Gang hun kom den nær, eller den fædte en Regn af Kys efter fænerne, naar de lide igennem Værelset, og fik saa i Reglen et Anfald af Latter, der minde om en Vugtaler.

Hertuginde var fortvilet og fægte at hjælpe paa dens fænnelse ved at gentage de Ord, den havde fægt i Butikken. Men Tommy fænnede blot dumt paa hende og greb om Næbet med sin Klo.

Saa opgav hun det, betragtede et Øjeblik med Sænsigtelse dens blufænde røde Fjer og gif saa til Ro — fuld af Haab om, at hendes Yndling næste Dag vilde komme paa bedre Tanke og gøre Brug af sit værdifulde Talent.

Og ganske rigtig. Næste Morgen blev det meget hurtigt klart for Figen, der gjorde rent i Stuen, og fænerne, der havde noget at gøre i Kærheden, at en god Nats Svile havde gengivet Tommy Brugen af hele sit Ordforraad.

I Minutter efter at der var ringet, kom Hertuginde ned ad Trappen og aabnede Døren, og da Tommy i det samme baskede arrigt med Bingerne og færeg hende imøde: „Na, gamle Tøs, kom an!“ saa fætte hun sig til at fspise fæfæst mere henrykt, end hun i lange Tider havde været.

II.

Jane Champion.

Den eneste af Hertuginde's Slægtninge, der fædte Hjem med hende, var hendes Niece og tidligere Myndling Jan Champion. Dette vilde dog blot fse, at Jane var den eneste Venføn, som kunde indbyde sig selv til Overdene eller Hertuginde's Palace i Vhen, komme, naar hun havde Lyft, blive der saa længe hun vilde, og rejse igen, naar det passede hende.

Da hendes Fader døde, og hendes Barndomshjem i Norfolk blev opløst, vilde hun med Glæde have indtaget en Datters Plads hos Hertuginde. Men Hertuginde snuffede ikke en Datter og færlig ikke en Datter med en selvstændig Karakter, en færfk Vilde, en fæsmul Figur og et ufænt Ansigt — et faadant Væsen vilde forekomme Hendes Naade af Melburn som en Tilvæft, hun ikke færlig vilde fætte Pris paa.

Jane Champion gif i sit 30te Aar. En, der saa længere end til Overfladen, havde engang befæret hende som et fædel af en Kvinde i et ufænt fshier. Dog ingen Mandfperfon havde nogen Sunde set ind under fshieret og set Kvinden i sin fæfuldkommenhed. Hun vilde have gjort Jorden til et Paradis for en blind Mand, en, der ikke kunde fse hendes ufæonne Træf eller massive Vugning, men var kommet hende saa nær, at han havde lært at forstaa hendes Værd som Kvinde, hvor færlig hun kunde være, hvor medfællende og hjælfømt. Men en faadant Mand var endnu aldrig kommet paa hendes Vej.

Hun havde været Brudepige ved mangt et Bryllup, hvor Bruden trods sin ydre fænsked dog fænn befæd saa af de Egenfæder, en fæftru maatte have for at kunne gøre en Mand lykkelig, men som Jane Champion ejede i saa rigt Maal.

Hun, som havde en Moders Hjerte som faa, var hun naaet til at være Gudmoder til sine Venners Børn. Hun havde en dejlig Stemme, men det var der ingen, der havde nogen Anelse om uden Hertuginde. Derimod plejede hun til afkompaniere, naar andre sang, og det gjorde hun til fæfuldkommenhed.

Kort sagt, Jane havde, saa længe hun kunde huske, bestandig fun været Nummer to. Aldrig havde hun kendt, hvad det vil fse at have den første Plads hos nogen. Hun var ganske lille, da hendes Moder døde. Derfor havde hun ingen som helst Erindring om hende — det eneste Menneske, som virkelig havde ælsket hende.

(Fortfættet.)